

המשק

הפרברים רוצים לישון

איננו יכולים לישון בלילה! מכונות בורנו (לריסוק סלקיסוכר) משרידות את מגו חתנו וגוזלות את שנתנו? התלוננו בלושה מדיירי פרבר החווילות הרמתגני תלביבי ללפי בית-משפט המחוזי בתל-אביב, ביקשו צו מניעה נגד המפעל להפקת כוהל שליד בית-החרושת עניס.

האחים בזרנו, בעלי עניס, הפעילו את מכונות הריסוק הרעשניות תחת כיפת הים שמים, כיוון שקירות המפעל טרם הוקמו. האחים בזרנו נחפזו בהרכבת המכונות טרם סר ברירה. אחרת היו מאבדים ששת אלפים טונות סלקיסוכר שגודלו במוחה, לפי יומת משרד החקלאות.

מסקיסוכר, כוהל. אחר שהממשיך המרכזי רכש מכונות להקמת מפעל סוכר בארץ, נתברר שבלי סלקיסוכר אי-אפשר ליצור סוכר. להביא סוכר צהוב מחוץ-לארץ על מנת להפעיל את המפעל בן מיליון דור לאר שיהיה צריך לחסוך כמה מאות אלפי דולאר לשנה במחיר סוכר, נראה מגוחך במקצה.

הפתרון האחר היה גידול החומר הגולמי בארץ. אך קני הסוכר אינם עולים יפה בארץ ואף סיכויי הצלחתו של סלקיסוכר מעטים למדי. בכל זאת זרעו כמה עשרות משקים סלקיסוכר ואחרים מהם הצליחו להגיב יכול כל שהוא. שהסתכם בששת אלפים טונות. אולם גם אלפי טונות אלה עמדו לרדת לי סמיון, כיוון שמפעל הסוכר טרם יצא משלב התכנון. את המצב הצילו האחים בזרנו שהרכיבו בחצר עניס הרמתגני מכונות לרי סוק סלקיסוכר המפיקות כוהל מאה אחוזי מסלקיסוכר.

מאות דיירי הסביבה לא רצו להתחשב בכל זאת. הם רצו לישון בשקט. השופט הבין לרצונם, אך הרגיעם. ריסקו אלפי טונות הסלק אינו נמשך יותר מחודשיים. מהגשת התלונה עד ברורה עברו חמשה שבועות. תוך שלושה שבועות יותק המפעל והושבי תלביבינין יוכלו לישון בשקט עד יבול סלק הסוכר הבא.

האחים בזרנו ישלימו את הקמת המפעל עד האביב הבא. יעמידו את הקירות סביב המכונות, יבטיחו בכך סופית את שנתם של חושבי תלביבינין.

משטרה

התטמון בחדר-הגג

בזמן האחרון נהפכה המשטרה הפלילית על ראשה. עשרות תלביביים שלוחים חזרו מבתי-הקולנוע, מצאו את דירותיהם פרוצות. נשים פשטו בארגוני תכשיטיהן, מצאו אותם ריקים. שטיחים פרטיים נעלמו באורח מיס' תורי מצפות חזרי מגורים, מזוגים הורקו ממערכות שלמות של כלי כסף.

התלונות הלכו ותכפו אך המשטרה היתה אובדת עצות. כל הנסיגות לזהות את דברי הערך הגנובים על פי תיאור בעליהם, עלו בתוהו. באף אחת מעשרות חנויות הצורפים וסוחרי התכשיטים לא נמצא זכר לרבידים, לטבעות ולמחרוזות הפנינים שנגנבו.

לפני כשבועיים, ביום בו משבה המשטרה כתף מחלומת התכשיטים והרבידים, נעצרה מכונית סיטור של משטרת נפת הצפון התל-אביבית ליד חצר ברחוב זיונגוף. בתוכה שוטט צעיר שחרחור ונמוך קומה, לבוש חולצה שלושית כפתוריה העליונים פרומים, עורר את חשד אחד השכנים. בהש' מיע השכן צעקה, תפש הצעיר את אופניו, החל להימלט.

הצעיר לא הספיק להרחיק לכת. בחיפוש בכיסיו נתגלו כלי פריצה מקצועיים. באותו לילה נערך חיפוש קפדני בחדרו של החשוד. היה זה חדרג רגיל, אותו התקין בעליו מחדר כביסה. גרמפון מהודר, שטיח רצפה וקומקום חשמלי לבישול תה שיוח לחדר מראה בלתי מעורר חשד.

במסור הבלשים ווי"ח מרגיע על תוצאת החיפוש בחדרו של החשוד, חיך מפקח ראשון יונה גילבן, מנהל החקירה במטה המחוז, הודיע בשביעות רצון: בדידת ספר תלביבי, ניסן זייבוב, נתגלה מטמון זהב, יהלומים ותכשיטי פאר. הקשר בין החשוד והמטמון נתגלה בבית הספר נמצא חיש מהר. הספר היה אבי החשוד. סיפר הספר בתמימות: קיבלתי את זה לשמירה מבני, ש' סיפר לי: אני עובד אמרוני טוב ואני רוצה להשקיע את כספי בדברי ערך.

אינדיבידואליזם מקצועי. החשוד, ברוך זייבוב, רווק בן 22 ויליד הארץ לא גילה התנגדות רבה לחוקריו. אחר שנת-

הסבירה המשטרה את הקושי המיוחד: ברוך זייבוב כאיש מקצוע, עבד כאינדיבידואליסט, (בשפת המשטרה: הוא עבד בלי שותפים), את רוב שללו העלול להתפש, גנו. השתאו החוקרים: כיצד הצליח זייבוב לפרנס את עצמו אם גנו את שללו? הסביר

תעלומת המטמון הגנוב

החשוד זייבוב (באמצע) ואנשי המשטרה הפלילית (ראה משטרה).

חנה בדר מזהה תכשיטים גנובים בעזרת מפקח ראשון יונה גילבן.

שתי נשים. קרבנות שוד, פותחות במריבה על טבעת-יהלומים אחת.

מות פריצה צורפו למטמון, נשכחו הכתובות מראשו. אולם בלעדי שיתוף פעולה מצד זייבוב, לא היה עולה בידי המשטרה לבצע ביעילות את החזרת התכשיטים הגנובים לבעליהם.

העיר. זייבוב ישב בתוכה הצביע בחיך על דירות פרוצות איתן זכר. בעליהן המופתעים הוזמנו למטה המחוז לזהות אוצרות מהם התיאשו זה מכבר. ביום השלישי הביע זייבוב משאלה צנועה ביקש מגילבין לחתור על התרמת קומקום התה והגרמפון שנמצא ב' חדרו. הסברו: בלעדיהם יאלץ לחתור על הנשפים אותם ערך בחדרו שברחוב גורדון התלביבי.

האוצר שנפרש על שולחן מטה החקירות גרם למחלוקת מקצועית. סגן מפקח מחוזי יהודה פראג ראש המחלקה הפלילית במטה הארצי של המשטרה ניסה את כוחו בהערכת השלל, קבע: 25 אלף לירות. אך אחרים מבין בלשי המחלקה הפלילית בעלי דרגות גמיכות ממנו לא הסכימו להערכתו. אחד המעריכים השיג שיא, קבע: לפחות 40 אלף לירות.

האקרה, רק רשיון. המראה המוצנן והמוזהב שסינור כמה קורבנות שהתאספו לזיהוי תכשיטיהם הגנובים, פער פיות רבים. על השולחן הונחו בסדר מופתי 24 מטבעות זהב (סובריינים) — הערך העכשווי: 35 לירות (האחת) עשרה צמידים זהב כבדים, 20 טבעות יהלומי ענק, תשעה שעוני כיס עשויים זהב טהור ומשובצים באבנים, סיכות יהלומים ותכשיטי וצ'י, ארבע מחרוזות פנינים אמ' תיות, מערכות כלי כסף, מציתי רונסון, עטים נובעים ותבית סיגריות מתוכה הוצאו 13 דולארים גנובים. לרגלי השולחן בלטו שטיחים פרטיים ושתי מצלמות. אותן, סיפר החשוד, גנב עוד בהיותו בצבא. מן המתנה בהכנס חנה בדר, 46, אשת מנהל חברת יכ'ו, הצביעה מיד על שרשרת זהב עם מדליון, שלושה שעוני זהב, מחרוזת פנינים — אותן זיהתה כמתנות משפחתיות עוד מחוץ-לארץ. בעלה גילה בין השאר, אקדח ישן, ממנו הותיר הגנב רק את הרשיון. זוג צעיר ונשוי, דוד ושרה תמיר, זיהו מיד סיכת יהלומים, אותה העניק דוד לשרה לפני שנים מספר, כמתנת חיוור. כדי לבטל את ספקות המשטרה, הפך דוד את הסיכה קרא את החרות בתוכה באותיות דפוס: מדוד ושרה.

אולם, לא כל כך פשוט היה גורלה של טבעת פלטינה בראשה בלט יהלום גדול. כשנכנסה פנינה רינגר, שחרחרת צעירה, אל החדר, בו הוסיפה שרה תמיר לזהות תכשיטים נוספים הקימה מהומה קלה בראותה את הטבעת בידי שרה. צעקה פנינה: זו שלי, זה מאה אחוז. אך שרה, לא שמטה את הטבעת מידה טענה בתוקף שזה לא ייתכן. החלקה פנינה: אחי צורף, פעם גילה ביהלום נקודה שחורה. אחר אילצה את אחד הבלשים לזהות את הנקודה ביהלום. לבסוף נתגלתה הנקודה, שרה גאלצה להתנחם בטבעת דומה אותה הכירה כשלה על שולחן הזיהוי. אך זו היתה רק ההתחלה. עם התחדד זכ' רוננו של ברוך זייבוב גדלו סיכוייהם של עשרות אורחים תלביביים נוספים לזכות מחדש באוצרות אבודים, מהם התיאשו זה חודשים רבים.

נוער

נעשה קומוץ אמיתי!

השבת יסבה אשה אחת בדירתה הירושל' מית, הקשיבה לשידור החדשות שבקע מ' מקלט הרדיו. קול הקריין שמסר בטון אדיש ידיעה מן הסוג שהפך פופולרי מאז הושלכה פצצה לביתו של שר, שלח אותה בריצה לחפש טלפון. מן הקצה השני של הקו אישר קול מרגיע את הידיעה שנמסרה ברדיו. משק הפועלות הפתח-חקואי עלה באש. להניכות הצעירות שלום. שושנה שלמה ובריאה.

למחרת יסבה אגנס האן, כבת 40, במונית, קראה בדרכה לתלביבי מעשה בתשע נערות בנות 15 שהעלו באש את המוסד, אליו נשלחו לספוג חינוך חקלאי. בבואה למשק הפועלות הפתח-חקואי לא מצאה בו את בתה שושנה, זכתה, בחדר מנהלת המשק, לקבלת פנים שהעלתה על מצחה זעה קרה.

סיפרה לה המנהלת בקול בלתי סולחני שבתה עצורה במשטרת פתח-חקואי בין שמונה נערות אחרות, שהיא חשודה בהסתת יתר הבנות, ילדות הארץ, להתמרד נגד החלטת ההנהלה להוציא 27 חניכים וחניכות מבני העליה החדשה לשלושה שבועות עבודה ב' חוות הגדע בבאר אורה, להשאיר את הישרא' ליות במשק.

אמרה המנהלת: הפסדנו עשרות אלפי ל' רות בעלות מתבן המשק, המסגריה והרפת באש קטלנית. כשהאונסטקט האימתי אמר לאגנס האן שלא ייתכן שבתה שושנה שאינה (המשך בעמוד 14)